

ФРЕДЕРИК ПОЛ ПЛЕНЕНИЯТ МАРСИАНЕЦ

Превод от английски: Борис Миндов, 1985

chitanka.info

Дънлоп бе нисък и тантурест, с избелели ресници и опадала коса. Приличаше на човека, когото ще видите в най-отдалечения край на стадиона по време на мача на годината, стиснал здраво знаменце и сандвич с кренвирш и седнал до жена си, която ще го кара да ѝ обяснява всеки удар. Освен това и заекваше.

Синеокото момиче в приемната на тръста „Лафит“ беше бивш фотомодел. Тя бе преценила Дънлоп. Момичето бавно вдигна очи.

— Да? — запита с хладен тон.

— Искам да видя мистър Лаф-ф-ф... — рече Дънлоп и спря, за да се окашля. — Искам да видя мистър Лафит.

От объркване бившият фотомодел запримигва. *Никой* не можеше да вижда мистър Лафит. Ех, Джон Д. VI, естествено, можеше. Или президентът Брокънхаймър можеше да намине, след като предварително се е обадил по телефона. Никой друг. Мистър Лафит бе много велик човек, изобретил повечето от най-добрите уреди на Америка, които продаваше срещу най-добрите пари на Америка, и той не приемаше случайни посетители. Да не говорим за незначителни хорица с току-що свалени от закачалка костюми.

Бившият фотомодел обаче бе девойка с меко сърце и това бе известно само на майка ѝ, на нейния работодател и на четирнадесетте мъже, които един по един го бяха разбили. Дожаля ѝ за Дънлоп. Тя реши да се отнесе снизходително към горкия човечец и каза:

— За кого да съобщя, сър? Мистър Дънлоп ли? С „о“ ли се пише, сър? Един момент. — И опитвайки се да се усмихне, тя вдигна слушалката.

Приемната бе застлана с истински персийски килим, а не с разните там глупави найлони — нито дори с лафитон! — и навсякъде се виждаха символите на мощта и гения на Лафит. В един осветен от прожектори кът имаше пластмасов модел на преобразувателя на слънчева енергия „Лафит“, който излъчваше меко сияние. Върху алена подставка в центъра на стаята се намираше йонообменният воден дестилатор със собствено хранване „Лафит“, представен от по-малкия модел с капацитет четиридесет галона в секунда. (Два от по-големите дестилатори снабдяваха Лондон с кристално бистра вода от мътната тинеста и миризлива Темза.)

— Почакайте малко! — помоли дрезгаво Дънлоп. — Предайте му, че моето име не му е известно, но ние имаме общ приятел.

Бившият фотомодел се поколеба, преборвайки се с този нов факт. Това променяше нещата. Дори мистър Лафит би могъл да има приятел, който случайно да познава някакъв дребен русоляв човечец, чиито обуща се нуждаеха от четка и боя. Особено като се вземе предвид, че самият мистър Лафит има съвсем скромнен произход: навремето бе преподавател в университет.

— Да, сър — каза тя с много по-любезен тон. — Бихте ли ми казали името на този приятел?

— Н-н-не му знам името.

— О!

— Ала мистър Лафит ще разбере кого имам предвид. Предайте му само, че този приятел е м-м-марсианец.

Погледът в нежните сини очи потъмня. Гладкото чисто лице придоби суровите, типични за „Вог“^[1] черти, които бе притежавало, преди непреодолимото влечение към шоколадовата нуга да я лиши от мястото ѝ пред фотокамерите на модата и да я постави зад това писалище.

— Махнете се оттук! — каза тя. — Шегата ви е глупава!

— Не забравяйте името Дънлоп — каза весело топчестото човече. — Живея на Деветнадесета западна улица, четиристотин четиридесет и девет. Това е пансион.

И си тръгна. Той знаеше, че тя няма да предаде никому съобщението, но знаеше също, че това е без значение. Бе забелязал малкия позлатен микрофон в ъгъла на писалището ѝ. Записващото устройство „Лафит“, към което бе свързан, щеше безпогрешно да запомни, анализира и предаде всяка дума.

— Хм, хм — обърна се Дънлоп към обслужващия асансьора, — вас, приятели, ви карат да работите твърде много в този пек. Ще се погрижа да ви сложат климатична инсталация.

Обслужващият изгледа Дънлоп, като да беше някакъв особняк, но Дънлоп не се засегна. Защо трябваше да се засяга? Той *наистина* беше особняк. Ала скоро щеше да стане много богат особняк.

Хектор Дънлоп се потопи в зноя на Пето авеню със свирещи от астма гърди. Той обаче бе напълно доволен от себе си.

Спря на ъгъла, обърна се и вдигна очи към сградата на „Лафит“, опасана изцяло с ивици от мед и стъкло в старомодния архитектурен стил, който Лафит харесваше. Нека ѝ се радва, помисли си

великодушно Дънлоп. Изглеждаше ужасно, но нека Лафит си доставя своите удоволствия — беше само от полза, че тръстът притежава такава сграда, каквато Лафит иска. Вкусът на Дънлоп клонеше повече към съвременните линии, но нищо не би му попречило, ако поиска да вдигне насреща и сто петдесет и два етажна сграда. Лафит имаше право на всичко, което пожелае, стига да се съгласи да дели с Хектор Дънлоп. И това сигурно щеше да стане, може би дори още днес.

Размишлявайки весело върху неизбежната щедрост на Лафит, Дънлоп се шляеше по Пето авеню в силния, но все пак поносим пек. Той разполагаше с много време. Събитията нямаше да закъснеят.

Естествено, размишляваше търпеливо той, твърде възможно бе днес да не се случи нищо. Какъвто и да бе човекът, комуто докладва записващото устройство, той може да забрави. Можеше да се получи всякаква засечка. Ала той не бързаше. Трябваше само да опита пак и след това отново, ако се наложи. Рано или късно вълшебните думи щяха да стигнат до Лафит. След като осем години се бе подготвял за този миг, това, че работата щеше да се проточи един-два дни, не беше толкова важно.

Дънлоп затаи дъх.

Потраквайки с тънките си като игли токчета, покрай него премина едно момиче — горещият вятър издуваше полата ѝ. Тя хвърли небрежен поглед към пространството, което Дънлоп смяташе, че заема, но установи, че е празно. Дънлоп изръмжа по навик — тя не беше единственото вълнуващо момиче, което гледаше през него. Но си възвърна спокойствието. Върви по дяволите, мила моя, каза си той добродушно. По-късно мога и да те имам, ако поискам. Мога да имам двадесет като теб или двадесет на ден, ако пожелаея, при това много скоро.

Бързешком прекоси Четиридесет и втора улица и се озова пред познатата сива, старинна и масивна сграда на Библиотеката.

В сантиментален порив той изкачи стъпалата и влезе вътре.

Обслужващият асансьора кимна.

— Добър ден, мистър Дънлоп. До третия ли?

— Точно така, Чарли. Както обикновено.

Тук всички го обичаха. Осъзнаваше, че това е единственото място в целия свят, където го обичаха, но и той бе прекарал повече време тук, отколкото където и да било другаде.

Когато бавният асансьор изскърца и допълзя почти до третия етаж, Дънлоп слезе от него. Унесен в спомени, той тръгна из широката топла зала, между редиците изложени експонати. Ето там, точно зад автомата за питейна вода, се намираше вратата, която води към сбирката „Фортескю“. Подредена бе в стъклени шкафове, които съхраняваха някои от заснетите от Фортескю марсиански фотографии, наред с неразгаданите още реликви, останали от предишната раса, която бе построила каналите.

Дънлоп погледна снимките и едва се сдържа да не се изхили. Марсианците бяха жалки същества със слизеста кожа и змиевидни ръце и изобщо нямаха глави. И което е още по-лошо, според книгите „Марсианското приключение“ от Ъпдайк, „Аз кацнах пръв“ от Фортескю и „Преглед на местната марсианска полуфауна“ от Уилбърт, Бурлуцки и Станко (отпечатан в „Бюлетина на Астробиологичния институт“ през зимата на 2011 г.) марсианците миришеха на гниеца риба. Средната им интелигентност се сочеше от Фортескю, Бурлуцки и Станко в общи линии колкото интелигентността на Felidae, макар че Гафни я бе поставил на по-високо стъпало — някъде около нивото на низшите примати. Те нямаха език. Не умееха да си служат с огъня. Най-съвършеното им сечиво беше брадвата. Накратко казано, марсианците бяха глупаците на Слънчевата система, ето защо не бе за учудване, че секретарката на Лафит прие като жестока обида твърдението, че някакъв марсианец може да е приятел на нейния работодател.

— Но това е мистър Дънлоп! — възкликна библиотекарката, вирайки се през желязната решетка на вратата. Тя стана и тръгна към него да отключи вратата на сбирката „Фортескю“.

— Няма нужда, благодаря — рече той припряно. — Днес няма да влизам, мис Рийди. Какъв топъл ден, нали? Е, трябва да тръгвам.

Ще вляза, ама друг път, продължи мислено той, като отвърна поглед, макар че в продължение на осем години мис Рийди се бе показвала изключително услужлива към него. Тя го бе допускала до библиотечния архив не само на извънземните сбирки, но и навсякъде, където го водеше неговият изследователски нюх. Без нея щеше да му е много по-трудно да установи това, което сега знаеше за Лафит. Но, от друга страна, тя носеше очила. Кожата ѝ имаше нездрав цвят. Един от предните ѝ зъби бе нащърбен. Дънлоп се закле тържествено, че ще се

среща само с телевизионни звезди и млади момичета, току-що навлизащи в обществото, и реши, че дори и към тях ще се отнася с пренебрежение.

Библиотеката го потискаше — тя му напомняше твърде много за осемте години къртовски труд, които сега бяха вече минало. Той си излезе и взе автобуса за към къщи.

Откакто бе напуснал приемната на Лафит, бяха изминали по-малко от два часа.

Те не бяха достатъчни. За толкова кратко време не можеше да се очаква дори от организацията на великия Лафит да достави съобщението и да заработи по него и Дънлоп внезапно бе обзет от силното желание да не си губи времето, като чака в пансиона. Той спря пред един евтин ресторант, постоя малко, усмихна се широко и прекоси улицата по посока на друг — малък, уютен и скъп, със саксии с палми на витрината. Тук щяха да му вземат и последния петак, но какво от това?

Без да бърза, той изяде обяда си — най-добрия през последните десет години. Когато едни закъснели киселини го подсетиха, че вече е минало достатъчно време, той се отправи към пресечката, където се намираше неговият пансион, и там вече го очакваха.

Съдържателката на пансиона уплашено надзърташе зад пердето на прозореца си.

Дънлоп се изсмя гръмогласно и и махна, когато те го доближиха. Бяха двама високи мъжаги с безизразни физиономии. По-едрият дъхаше на хлорофилова дъвка. По-слабият миришеше на смърт.

Дънлоп ги хвана под ръка, ухили се до уши и обърна гръб на хазайката си.

— Откъде й к-к-казахте, че сте, момчета? От данъчната служба? Или от Федералното бюро за разследване?

Те не отговориха, но това не беше толкова важно. Хазайката можеше да си мисли каквото си иска. Той никога, никога, никога повече нямаше да я срещне. Тя можеше да прибере малкото жалки вещи от евтиния му куфар. Твърде скоро Хектор Дънлоп щеше да има само най-доброто.

— Вие май не знаете тайната на вашия шеф, а? — дразнеше Дънлоп мъжете, докато пътуваха с колата. — Аз обаче я знам.

Откриването ѝ ми отне осем години. Отнасяйте се с по-голямо уважение към мен, защото м-м-мога да ви уволня.

— Я млъквай — каза любезно дъхащият на хлорофил и Дънлоп учтиво се подчини. Това нямаше значение, както и всичко останало, което ставаше сега. Не след дълго той щеше да види Лафит и тогава...

— Не се б-б-блъскай! — гневно каза той на слизане, залитайки пред тях.

Те го сграбчиха от двете страни, докато Хлорофилът отваряше зелената порта в края на алеята, Смъртта го блъсна вътре. Очилата на Дънлоп се смъкнаха от едното му ухо и той посегна да ги улови.

Бяха се отдалечили доста от града и бяха прекосили Хъдсън. Дънлоп имаше съвсем слабо понятие от география, тъй като бе посветил цялото си време през последните осем години на по-доходни занимания, но предполагаше, че се намират някъде сред възвишенията отвъд Кингстън. Влязоха в грамадна каменна къща, без да зърнат жива душа. Къщата имаше зловещ вид, който обаче доста развесели Дънлоп, защото си бе представял, че именно такава къща е нужна на Лафит, за да съхранява тайната си.

Натикаха Дънлоп в една стая с камина. В кожено кресло пред запален огън (макар че денят бе горещ) седеше мъж, който трябваше да бъде Куинси Лафит.

— Здравей — поздрави спокойно Дънлоп, като тръгна наперено към него. — Предполагам, че ти е изв-в-вестно защо съм... Хей! Какво п-п-правиш?

Хлорофилът надяваше сива ръкавица на едната си ръка. Той отиде до едно писалище, отвори го и извади нещо... Револвер! Взе го в ръката с ръкавицата, вдигна го и стреля в стената. Плъок. Изстрелът прозвуча глухо и тъпо, но от мазилката се откърти огромно парче.

— Хей! — извика отново Дънлоп.

Мистър Лафит го наблюдаваше със сдържано любопитство. Хлорофилът се забърза към него, а Смъртта рязко посегна към... към...

Хлорофилът подаде на Дънлоп револвера, с който бе стрелял. Дънлоп инстинктивно го грабна, докато Смъртта извади друг — по-голям и по-зловещ на вид.

Започвайки да разбира, Дънлоп скочи рязко и изтърва револвера.

— Почакайте! — извика той, обзет от внезапна паника. — Аз съм нап-нап... — Той преглътна и се свлече на колене. — Не стреляйте! Нап-нап-написал съм в-в-всич-ко в кан-кан... в кан...

— Почакайте, момчета! — рече тихо Лафит.

Хлорофилът се закова на място и зачака. Смъртта насочи ловко револвера си в корема на Дънлоп и замръзна в очакване.

— В кантората на моя *адвокат* — успя да промълви Дънлоп. — Написал съм в-в-всичко. Ако с мен се случи нещо, той ще го *n-n-прочете*.

Лафит въздъхна.

— Е, — рече той благо, — това не бяхме предвидили. Добре, момчета. Оставете ни сами.

Хлорофилът и Смъртта отнесоха със себе си своя мирис и заплахата.

Дънлоп дишаше много тежко. Разбра, че се е разминал на косъм от смъртта — единият му бе дал револвер, а другият се канеше да го застреля. После щяха да повикат полицията, за да ѝ предадат трупа на направения неуспешен опит „убиец“. Много неприятно, сержанте, но той ни изигра. Ето, вижте къде е минал куршумът. Исках само да раня в ръката горкия глупак, но... Свиване на рамене.

Дънлоп преглътна.

— Много неприятно — рече той с дрезгав глас. — Но аз, естествено, трябваше да взема п-п-предпазни мерки. Мога ли да си наля нещо за пиене?

Мистър Лафит посочи към един поднос. Времето му принадлежеше. Той просто изчакваше с търпение, примесено с мъничко безпокойство. Беше висок старец с много плешива глава, ала Дънлоп забеляза, че той ставаше и подвижен, когато поиска. Смешно, не бе очаквал, че Лафит е плешив.

Ала всичко останало вървеше точно по плана.

Той си сипа солидна доза дванадесетгодишен „Бърбън“ и го гаврътна наведнъж от кристалната чаша — една от най-добрите ръчни изработки на Щойбен.

— Ти си ми в ръцете, Лафит! — каза той. — И съзнаваш това, нали?

Лафит го дари с мил, опрощаващ поглед.

— Това е положението — заговори разпалено Дънлоп. — Приеми достойно загубата. Знаеш ли, аз открих на какво дължиш богатствата си. — Той гаврътна набързо още една чашка и усети как се разлива парещата топлина. — И така. Да з-з-започнем с това, че преди осем години бях студент в университета, в който ти преподаваше. Попаднах на един доклад на тема: „Известни наблюдения върху онтогенезата на марсианските п-п-парапримати“. От някой си Куинси А. У. Л-л-лафит, бакалавър.

Като продължаваше да се усмихва, Лафит кимна леко. Дънлоп реши, че той има очи на хитрец, това бяха очи на човек, свикнал с успеха. В такива очи не може да се прочете много. Човек трябва да се пази от тях.

Въпреки това, увери той себе си, все още бе господар на положението.

— И така аз п-п-потърсих доклада, но н-н-не можах да го намеря. Убеден съм, че ти е известно защо.

Не го намери ли? Не, не в купищата книги, не в кабинета на декана, нито дори в архива. За щастие Дънлоп бе упорит човек. Преди всичко той бе открил печатаря, който бе набрал доклада, и там го и откри — все още прикрепен към старата, покрита с прах сметка.

— Помня д-д-думите — рече Дънлоп и започна да цитира заключението. Не заекна нито веднъж.

— „Следователно можем да направим извода, че в даден период марсианските примати са притежавали зряла култура, която може да се сравни с културата на *най-изисканите среди* на нашата собствена планета. Изработените предмети и останките от строителството не са били сътворени от друга раса. Вероятно съществува някаква зависимост с така наречената «Аномалия на Щернвайсер», когато в резултат на експлозията на планетните пропорции пресъхват марсианските водоизточници.“

— Щернвайсер! — прекъсна го Лафит. — Знаете ли, бях му забравил името. Беше толкова отдавна. Но именно Щернвайсер допускаше в статията си, че планетата Марс може да е загубила водата си в наше време, а след това останалото бе лесно!

— „Свързани — продължи да цитира Дънлоп, — тези фактори неминуемо подсказват следната идея. На марсианските парапримати, подобно на множество земни безгръбначни, им е необходима водна

среда за развитието от ларва в имаго. Според теорията на Щернвайсер обаче след експлозията на повърхността на Марс не е имало достатъчно вода. Следователно твърде вероятно е оцелелите сегашни екземпляри да са обикновени ларви и зрелият марсиански парапримат да не съществува *in vivo*, макар че за историческото му съществуване свидетелствуват останките от забележителните произведения на техния труд.“ И тогава — завърши Дънлоп — ти си з-з-започнал да разбираш какво си открил. И си унищожил в-в-всичките екземпляри от доклада. В-в-всички ос-с-свен един.

Потръгна! Всичко потръгна както трябва!

Лафит щеше да го изхвърли много отдавна, разбира се, ако имаше смелост. Той нямаше смелост. Той знаеше, че Дънлоп е избродил докрай дългия и лъкатушещ път на доказателствата.

Всяко изобретение, което носи името Лафит, е дело на марсиански мозък.

Фактът, че докладът е бил укрит, беше първата следа. Защо е бил укрит? Името на автора на доклада бе втората — макар че въображението се затрудни да свърже някакъв недорасъл бакалавър с ръководителя на тръста „Лафит“.

Всички останали следи бяха издирени с мъка и труд по пътя, който минаваше през стаята на мис Рийди в библиотеката, Отдела за изследване на Космоса, залата за екзобиологични форми към Природонаучния музей и през стотици прашни храмове на науката из цялата страна.

— И така, вие знаете всичко, мистър Дънлоп — въздъхна Лафит. — Извървели сте дълъг път.

Като добре възпитан човек той си сипа съвсем малко бренди в една по-голяма чаша, колкото да покрие дъното ѝ, и го стопли с дъха си.

— Свършили сте много работа — продължи замислено той. — Ала аз, естествено, свърших повече. Първо трябваше да отида до Марс.

— Да, „С-с-солар Аргъси“ — подсказа му незабавно Дънлоп.

— И това ли знаете? — повдигна вежди Лафит. — Тогава, предполагам, ви е известно, че катастрофата на „Солар Аргъси“ не беше случайна. Трябваше да прикрива факта, че вода на Земята невръстен марсианец. Не беше лесно. И дори довеждането му тук бе

само половината от битката. Изключително трудно е човек да отглежда на земята извънземна форма на живот.

Той отпи малка глътка бренди, наведе се напред и лицето му стана сериозно.

— Трябваше да дам възможност на марсианеца да се развива. Това означаваше да му осигуря водна среда, която да се доближава колкото е възможно повече до онези условия на Марс, съществували допреди явлението Щернвайсер. И всичко се крепеше само на догадки, мистър Дънлоп! Мога само да кажа, че късметът не ме изостави. И дори тогава... ами да, представете си, че сте бебе. Да предположим, че вашата майка ви е изоставила на Юпитер и вие ритате и си мокрите пеленките. Да предположим още, че с вашето отглеждане се заеме някакво чудновато на вид същество, което прилича на майка ви толкова, колкото майка ви прилича на храст.

— Д-р Спок изобщо не помогна — поклати той важно глава. — Ами въпросът с реда! Приучването към ползването на тоалетната! И освен това аз имах, така да се каже, само един гол ум. Умът на възрастния марсианец е велик, но преди да може да създава, той трябва да бъде натъпкан с информация и това, мистър Дънлоп, ми отне цели шест години.

— И така — изправи се той — може би ще ми кажете какво искате?

Като човек, губещ ума си, Дънлоп започна ужасно да заеква:

— Ис-с-скам п п-половината от п-п-п...

— Искате половината от печалбата?

— Т-т-точ...

— Разбирам. За да запазите моята тайна, искате да ви дам половината от всичко, което съм спечелил от изобретенията на моя марсианец. А ако не се съглася?

— Но вие *трябва* да се съгласите! — рече Дънлоп, обзет от внезапен смут. — Ако изд-д-дам вашата тайна, всеки би могъл да направи като вас.

— Само че спечеленото вече е у мен, мистър Дънлоп — възрази логично Лафит. — Не, това не е достатъчно силен аргумент... Но — продължи той след кратка пауза — аз се съмнявам, че такова възнаграждение ще ви накара да мълчите. А в действителност наистина не искам тази история да се разчуе. В края на краищата при

катастрофата на „Солар Аргъси“ загинаха шестима човека, а за подобни неща няма давност.

Той докосна леко Дънлоп по рамото:

— Елате с мен. Нали сте стигнали до извода, че в тази къща има марсианец? Искам да ви покажа колко прав сте били.

През цялото време, докато вървяха по дългия, застлан с килим коридор, Дънлоп долавяше тихо пощракване и шумолене, които като че ли се разнасяха от стената.

— Това твоите т-т-телохранители ли са, Лафит? Не се опитвайте да хитрувате!

Лафит сви рамене.

— Излезте, момчета — каза той, без да повишава глас и на няколко стъпки пред тях в ламперията се образува отвор, през който излязоха Смъртта и Хлорофилът.

— Извинете за преди малко, мистър Дънлоп — рече Хлорофилът.

— Не съм з-з-злопаменен — отвърна Дънлоп.

Лафит спря пред някаква врата с двойна ключалка. Той превъртя езичетата и и вратата, водеща към една тъмна и влажна стая, се отвори.

— Врррууум, врррууум — се разнасяше като силен, дълбок тътен от вътрешността на стаята.

Зениците на Дънлоп бавно се разшириха, за да поемат повече светлина, и той започна да различава силуети.

В стаята имаше нещо подобно на ограда от стоманени пръти. Зад тях, прикован към един кол, се виждаше...

Марсианец!

Окован във вериги!

Да, той беше с вериги и белезници. Какъв ли беше ключът, окачен някъде, където марсианецът винаги да може да го вижда, но никога да не го стига? Гледайки вторачено, Дънлоп преглътна. Марсианците от фотографиите на Фортескю бяха слизести, лигави и грозновати същества, приличащи на оредели морски анемонии, с човешки ръст и безглави. Окованото същество, което сега бучеше насреща му, приличаше на онези марсианци колкото жаба на попова лъжичка. То притежаваше кръгла глава с втречени очи. Имаше уста, която с щракане се отваряше и затваряше над огромни четвъртити зъби.

— Врррууум — изръмжа съществото и тогава Дънлоп се заслуша по-внимателно.

Това не беше безсловесен рев. Това беше английски! Съществото им говореше — само че плътната земна атмосфера правеше речта му гръмлива.

— Кой сте вие? — избоботи то с плътен сладникаво-пиянски бас.

— Боже опази! — рече тихо Дънлоп. Вътре в този отвратителен череп се намираше мозъкът, създал за Лафит преобразувателя на слънчевата енергия, йонообменния воден дестилатор със собствено хранване, преносителя на отрицателно съпротивление „Лафит“ и стотици други велики изобретения. Не, сега пред Дънлоп не стоеше марсианец, а вълшебна лампа, която щеше да му донесе несметни богатства. Всичко това обаче беше зловец кошмар.

— И така — рече Лафит — какво ще кажете сега, мистър Дънлоп? Не смятате ли, че съм извършил нещо велико? Да допуснем, че дестилаторът и преносителят са негови изобретения, не мои. Той обаче е *мое* изобретение.

Дънлоп се окопоти.

— Д-д-да — каза той, поклащайки глава. В представите си винаги бе виждал Лафит като някаква жертва от булеварден роман, за която щеше да е достатъчна само една зловеца усмивка и няколко думи на ухото, и документите при адвоката щяха да започнат да бълват милиарди. Не беше му хрумвало, че Лафит може да изпитва искрена гордост от това, което е извършил. Сега, когато разбра това, Дънлоп видя или поне така си помисли, че трябва да възприеме друг подход.

— Велико ли? — отвърна той мигновено. — Н-н-не, Лафит, това е повече от велико. Направо съм поразен, че си го отгледал без, да кажем, р-р-рахит. Или без да стане малолетен престъпник. Или без разните беди, които могат да сполетят марсианците, когато са лишени от родителска ласка.

Лафит изглеждаше доволен.

— И така, да се заловим за работа. Вие желаете да станете съдружник на равни начала в тръста „Лафит“ — нали това искате?

Дънлоп сви рамене. Не беше необходимо да отговаря. И това бе добре дошло — в подобни напрегнати ситуации той изобщо губеше дар-слово.

— Защо не? — възкликна весело Лафит. — Кому е потребно всичко това? Освен това малко свежа кръв във фирмата може да пооживи работата. — Той погледна благосклонно към марсианеца, който се сви от страх. — Нашето приятелче тук беше твърде бездейно напоследък. Добре, ще се постарая да си го заслужите, но сега половината е ваша.

— Б-б-благодаря.

— Няма защо, Дънлоп. Как ще го оформим? Предполагам, че само думата ми няма да е достатъчна...

Дънлоп се усмихна.

Лафит не се засегна.

— Много добре, ще го направим в писмена форма. Ще накарам моите пълномощници да нахвърлят един проект. Предполагам, че имате адвокат, с когото да се свържат? — Той щракна с пръсти. Смъртта пристъпи живо със сребърен молив, а Хлорофилът с бележник.

— Д-д-добре — рече Дънлоп, изгаряйки от нетърпение. — Моят адв-в-вокат е Джордж П. Мезгър, кантората му е в Емпайър Стейт Билдинг, четиридесет и първи ет...

— *Глупак!* — в рева на марсианеца прозвуча зловеща радост. Лафит свърши бързо с писането и сгъна грижливо листа на четири. Подаде го на мъжа, който миришеше на хлорофилова дъвка.

— Това не е с-с-същият адвокат — рече отчаяно Дънлоп.

Лафит изчакваше учтиво.

— За кой адвокат става въпрос?

— За *другия* ми адвокат, у когото са д-д-документи-те.

Лафит поклати глава и се усмихна.

Дънлоп се разрида. Той не можеше да направи нищо. Пред очите му се стопиха един милиард долара, а и срокът на премията на неговата застраховка „живот“ бе изтекъл. Те имаха името на Мезгър. Знаеха къде да намерят дебелия кафяв плик, който съдържаше резултата от осемгодишен труд.

Хлорофилът, Смъртта или някой друг от стотиците тайни помощници на Лафит щеше да отиде в кантората на Мезгър и сигурно щеше да му представи фалшиво пълномощно или щяха да нахълтат с взлом — носна кърпа на лицето и револвер в ръката. Така или иначе щяха да намерят документите. Такава организация, каквато

притежаваше Лафит, едва ли щеше да се затрудни пред огнеупорната каса в кантората на някакъв си бивш съдебен чиновник, за когото това бе първият случай от неговата частна адвокатска практика.

Дънлоп отново зарίδα, искаше му се да не беше се скъпил за адвокати, но сега това наистина нямаше значение. Лафит знаеше къде се намират документите и щеше да се добере до тях. Оставаше само да заличи последния екземпляр от компрометиращата го документация — а именно екземпляра, който се намираше в главата на Хектор Дънлоп.

Хлорофилът пъхна листа в джоба си и излезе. Смъртта потупа издутината под мишниците си и погледна Лафит.

— Не тук — рече Лафит.

Дънлоп пое дълбоко въздух.

— С-с-сбогом, марсианецо — каза той тъжно и се обърна към вратата.

Зад гърба му продраният противен глас се изсмя.

— Посрещате това с леко сърце — отбеляза с учудване Лафит.

Дънлоп сви рамене и се отдръпна встрани, за да пропусне Лафит пред себе си.

— Какво друго ми ос-с-става? — попита той. — Ти ме държиш в ръцете си. Само че... — Смъртта бе вече минала през вратата, а също и Лафит, полуобърнат любезно, за да изслуша Дънлоп. Дънлоп хвана ръба на вратата, поколеба се, усмихна се и като я хлопна, отскочи назад. Напипа ключалката и я завъртя. — Само че първо ще трябва да ме х-х-хванете! — провикна се той през вратата.

Смехът на марсианеца зад гърба му прозвуча като рев на ранен кит.

— Ти се справи много добре — похвали го дрезгавият глас-камбана.

— Това беше п-п-просто въпрос на с-с-самозащита — рече Дънлоп.

Той дочуваше шумове в коридора, но време имаше.

— Х-х-хайде! Ела, марсианецо! Ние ще се измъкнем от ръцете на Лафит. Идваш с м-м-мен, защото той няма да се осмели да те застреля и... И, естествено, ти с могъщия си мозък ще измислиш как да избягаме двамата.

— Опитвал съм — рече марсианецът с тъжен дрезгав глас.

— Но аз мога да ти помогна! Това тук не е ли к-к-ключът?

Той грабна закачения на стената лъскав къс метал. Вратата на стоманената решетка беше заключена, но ключът я отвори. Размахвайки слизести ръце, марсианецът стоеше точно в средата.

— Врррууум — изръмжа той, вторачил змийски поглед в Дънлоп.

— Говори по-раз-з-збрано — помоли нетърпеливо Дънлоп, изваждайки ключа от ключалката.

— Казах — повтори дрезгавият провлачен глас, — че очаквах теб.

— Разбира се. Какво уж-ж-жасно съществуване си водил!

Тряс! се чу откъм вратата зад гърба му. Дънлоп не се осмели да погледне. А и този ключ упорито не искаше да излезе от ключалката! Ала той успя да го извади и с един скок застана до марсианеца — тук поне нямаше да имат смелост да стрелят от страх да не унищожат златната мина!

— Ти м-м-можеш да ни измъкнеш оттук — задъхваше се Дънлоп, търсейки ключалката на веригата около глезена на марсианеца, и запушваше нос. (Истина беше. Те действително миришеха на гниеща риба!) — Но трябва да бъдеш с-с-силен! Лафит ти е бил баща, но не и истински б-б-баща! Не робувай на своята преданост към него, марсианецо. Той те е превърнал в свой роб, макар че наистина е п-п-полагал грижи да растеш здрав и нормален!

Зад гърба му се окашля Лафит.

— Не, не съм — възрази той. — Не съм полагал грижи да расте нормален.

— Не — прогърмя дрезгавият провлачен глас на марсианеца. — Наистина не е.

Въжетата, които миришеха на гниеща риба, се оплетоха нежно и смъртоносно около Дънлоп.

---

[1] Известно модно списание. Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.